

villet som nogen doctrinair Paastrand, og aller-
mindst af mig, men det er i det Hele ikke no-
gen doctrinair Paastrand, det er Noget, der har
udviklet sig af Begivenhederne, og jeg siger, at
de Ministre, der ikke have villet søge at komme
til en Overenskomst med de forskjellige For-
samlinger, hvormed de have hødt at gjøre, ikke
have villet søge at komme til den Erkjendelse,
at der kan afgjøres Ting igjennem Finants-
loven paa en lempelig Maade, naar derved
Intet af det Bestaaende af Regjeringsmagten
forstyrres, have bragt deres Stater i Forvir-
ring og Ulykke, medens der er traadt andre
Mænd til, som have viist og erkjendt Nøvden-
digheden af at søie sig efter Forhold af den
Natur, i den dybe Overbeviisning, som heller
aldrig svigter, at, naar man gjør det, saa fin-
der man Anklag og Understøttelse, hvor der
er alvorlige Forhold, der nødvendig kræve
det, og under enhver Omstændighed, hvor der
er Noget, der staaer paa Spil. Jeg skal ikke
forfølge denne Sag længere; men jeg holder
mig overbeviist om, at det ærebe Ministerium
ved alvorlig Overveielse vil komme til den Er-
kjendelse, og det vil deres Fædrelandskjerlighed
lære dem, at de ikke uden Skade kunne strue
et saadant — ja, nu er jeg næsten i Forlegen-
hed for at finde et passende Ord — et saa-
dant mere tilfældigt Spørgsmaal op til en stor
Høide. Dersom det imidlertid skal bethyde, at
de virkelig ville tilegne sig den Magt for Lo-
vene, at Finantsloven ikke skal efter Hensigts-
mæssigheden kunne rette paa dem, saa er det
store Spørgsmaal tilstede, og lad det da komme
til Afgjørelse. Jeg vil kun henlede det ærebe
Things Opmærksomhed endnu paa en Ting,
og det er denne Sags hele Historie. Jeg har
allerede sagt, at der i den første Finantslov,
vi fik, forelaae saa at sige alle de finantsielle
Love; men vi kom meget snart til den Erkjen-
delse, at Behandlingen af en Finantslov af
denne Bestaaffenhed vilde tage saa lang Tid
hen i dette Thing, vilde lade det andet Thing
i saa lang Tid være ubestjæftiget, at det ikke
vilde være hensigtsmæssigt at fortsætte paa
denne Maade. Opfordringen til at gjøre en
Forandring i denne Henseende gif saa at sige
ud fra selve Rigsdagen eller rettere sagt fra
Folkethinget, da det jo her er Folkethinget, det

breier sig om; det var Folkethinget, der hen-
stillede, at man hellere skulde tage ud af Fi-
nantsloven og behandle særskilt, som særlige
Love, de Gjenstande, som maatte give Anled-
ning til længere Forhandlinger, end man
kunde ønske at indbrage den under Finantsloven,
hvor de enten vilde give Anledning til lang-
varige Forhandlinger eller blive ufuldstæn-
dig behandlede. Det vil ligge i enhver,
den simpleste og sundeste Forstand, at man
ved at gjøre denne Opfordring, ved at
stille den til Regjeringen, umuligt har
kunnet ville forlange af Regjeringen, at en
Lov skulde paa eengang kunne være i og imod
selve Finantsloven, og man maa derfor af
denne Deel af Sagens Historie komme til den
Erkjendelse, at Lovene ere gaaede frem saale-
des, at Enhver af os maa forestille sig selv,
at de i en vis Grad udgjøre en Deel af selve
Finantsloven. Man har derefter lidt efter
lidt — der var ganske vist allerede dengang
flere Stemmer, der reiste sig i modsat Retning,
men de fik ikke Anklag, de kunde ikke gjøre
sig gjældende — forsøgt paa at stille den Paa-
strand op, at naar en Lov var givet, var den
derved absolut og kunde kun forandres ved
Lov, og at man ikke kunde bruge Finantsloven
til at fremtvinge en Overveielse af Lovens Be-
staaffenhed ikke alene, at man ikke kunde afflafe
Dele af den, om man end fandt dem nok saa
uhensigtsmæssige, ved at nægte Medler til deres
Udførelse — men man kunde ikke engang reise
Spørgsmaal om at faae Lovene affattet paa
en nogenlunde fyldestgjørende Maade; thi at
ethvert Medlem her kunde fremlægge et Lov-
forslag, vilde jo ikke kunne sige Noget, da det
ikke dermed var gjort. Naar vi nu altsaa an-
tage, som det efterhaanden er skeet, at de fleste
Love af nogenlunde finantsiel Betydning bestaae
som særskilte Love, og at det Beløb, som kræ-
ves for deres Udførelse gjennem Finantsloven,
ikke kan nægtes, saa have vi overgivet til Re-
gjeringen, som er istand til at nægte Foran-
bring af enhver Lov, hele Myndigheden i et
ligesaa stort Omraade, som den absolute Konge
havde med Hensyn til Alt, hvad Lovene da in-
deholdt, og vi have da kun Magt med Hensyn
til, hvad der kræves Mere for den kommende
Tid, men ingen Indflydelse paa det, der ligger